

6474

1924 1926

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 8

1926

Наталія Ужвій.

Артистка Держтеатру в Одесі в ролі Діани—«Пол'м'ярі».

87750

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

РЕПЕРТУАР з 23—28 ЛЮТОГО

Вівторок 23 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Середа 24 лютого
ФАУСТ

Четвер 25 лютого
ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

П'ятниця 26 лютого
ДОЛИНА

Неділя 28 лютого **РАНОК**
СИМФОНІЧНИЙ КОНЦЕРТ
Диригус **Л. П. Штейнберг**

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР

Ім.
Ів. Франка

Вівторок 23 лютого
КОРОННИЙ ЗЛОДІЙ

Середа 24 лютого
ПОЛУМ'ЯРІ

П'ятниця 26 лютого
КОМУНА В СТЕПАХ

Неділя 28 лютого
ВІЙ

Четвер 25
Субота 27

МАНДАТ
Постан. реж. **Б. Глаголіна**
Оформ. **А. Петрицького**

Директор **І. Горів.**

Гол. адм. **О. Боярський.**

1-й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Вівтор. 23 лютого . **ТИМОШЕВА РУДНЯ**

Середа 24 " . **З РАДНИК**

Четвер 25 " . **ТОМ СОЙЕР**

П'ятниця 26 " . **Х О Б О**

Субота 27 " } **ТИМОШЕВА РУДНЯ**
Неділя 28 " }

Четвер, П'ятниця
й Субота вистави
закриті для шкіл
СОЦВИХ'у.

У неділю 28/II відкр.
вистава платна. Ціна
на квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру **С. Я. Городиська**
Гол. адміністр. **А. Б. Якобсон.**

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КРАСНОЗАВОДСКИЙ ТЕАТР

Суббота 27-го февраля

ЛАВРЕНЕВ

ПРЕМЬЕРА

М Я Т Е Ж

Постановка И. Г. Громова

Художник Е. И. Магнер

АНОНС:

ГОТОВИТСЯ К ПОСТАНОВКЕ

А З Е Ф

Директор Е. ХАЮТИН.

Гл. администратор С. ФОГЕЛЬ.

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия
(театр б. Муссуни) телеф. 18-08

С УЧАСТ. **СВЕТЛАНОВОЙ,**

Болдыревой, Карениной, Любовей,
Морозовой, Наровской, Старостиной,
Черновской, Бенского, Брянского,
Джусто, Вадима Орлова, Райского,
Робертова, Ровного, Ушакова, Шадрина

Вторник 23 февраля

МАДАМ ПОМПАДУР

Среда 24 февраля

КОЛОМБИНА

Четверг 25 февраля

БАЛЕТНЫЙ СПЕКТАКЛЬ

1. **ШЕХЕРЕЗАДА** 2. **ИСПАНСКОЕ**
КАПРИЧЧИО

Пятница 26 февраля

ДИТЯ СТЕПЕЙ

Суббота 27 февраля

БАЯДЕРКА

Воскресенье 28 февраля

СИЛЬВА

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
подаются автобусы

Глав. режиссер Д. Ф. Джусто.
Глав. дирижер Н. А. Спиридонов.
Балетмейстер **Ив. Бойко.**
Прима балер. **Марина Нижинская.**
Ответст. руков **З. Е. Зиновьев.**
Главн администр. **М. Б. Ратимов.**

ДЕРЖПИВТРЕСТ
— УКРАЇНСЬКА —
НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

№ 1 (б. Каритіна)—Кузнечний пр.

№ 2 (б. Ігнатішева)—Котлова вул., 76.

№ 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
ст. Нова-Баварія.

Дріжджевий (б. Ольховського) — Старо-
Мос овська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО—„Столове“, „Мюнхен-
ське“, „Пільзенське“ вищої
якості.

Дріжджі — хлібові, пресовані
завжди свіжі.

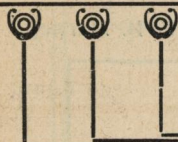
ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлоба, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ
К. Лібкнехта

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театра

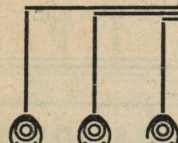

З 23 лютого 2-й і останній тиждень 2-га СЕРІЯ
„НІБЕЛУНГІ“
(ПОМСТА КРІМГІЛЬДИ)

Картина в супроводі підсиленого оркестру. Спе-
ціально підібрана МУЗИКА З ТВОРІВ ВАГНЕРА.
Для більшої зручності відкрито спеціальну
касу-кіоск, на Майдані Тевелева. Каси
з 12 год. дня.
По святах денні сеанси.

АНОНС: с 8 березня останній
випуск виробн. ВУФКУ
„Боротьба велетнів“

ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ
КОМІНТЕРНУ
(вул. 1-го Травня)

З 23 до 28 лютого
АМЕРИКАНСЬКИЙ БОЙОВИК

„РАДИО С ЯХТЫ“
Кіно-драма на 6 частин.
Каса з 4-ої години. : : :
: : : У неділю денні сеанси.

У. С. Р. Р.
—
Н. К. О.
—
ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР.
(Харківська набер., № 6).

Початок ви-
став точно
о 8-й год.

Субота
27 лютого

І Н Б Р Е Н
(В ОГНІ)
на 4 д. (10 карт.)

Неділя
28 лютого

ПУРІМ-ШПІЛЬ
(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)
За варіантами єврейської народньої комедії на 4 дії
ЄФРАІМА ЛОЙТЕРА

Головний адміністратор А. Г. ЛІФШІЦ

В ПОМЕЩЕНИИ ГОСТЕАТРА для детей

(б. Екатерининский) ул. Свєрдлова, 18.

Гастроли коллектива ком. оперы **ЛИЛИПУТОВ**

Вторник 23 февраля
СИЛЬВА

Среда 24 февраля
КОЛОМБИНА

Четверг 25 февраля
Катя танцовщица

Пятница 26 февраля
МАРИЦА

Суббота, 7 февраля
Катя танцовщица

Воскресенье 28 февраля
КОЛОМБИНА

Режиссер Г. Д. Великанов.

Балетмейстер гостеатров В. Е. Чекети.

Зав. муз. частью Л. П. Леванковский.

Уполномоченный Н. И. Сердюк.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 8 (17)

23 ЛЮТОГО

1926 р.

НАРАДА В СПРАВАХ ТЕАТРАЛЬНОГО БУДІВНИЦТВА

Наші державні театри стоять на передодні закінчення зимового сезону, за якісь півтора місяці маємо розпочинати літній театральний сезон.

Коли переглянути роботу державних театрів за літо минулого року, то доведеться констатувати її неорганізованість. Просто вона не була введена в план роботи театрів взагалі і ми не помилилися як скажемо, що літо 1925 року для театрів пішло марно. Одночасно й біжучий зимовий сезон не бідний на всякі промахи в роботі, і художній, і організаційній, і адміністративно-господарській. Тому цього року, приступаючи до роботи, треба облічити попередній досвід і завчасно скласти план роботи державних театрів і на прийдешній літній сезон і на зимовий сезон 1926—27 року.

Розуміючи цю потребу Відділ Мистецтв УПО й скликає в березні нараду директорів і завідувачів художніх частин державними театрами та представників політосвіти.

В першу чергу ця нарада мусить розв'язати справу з організацією літнього сезону.—Наші театри вже остільки зміцніли й піднесли художньо, що маємо право показати їх суспільстві братніх союзних республік. В зв'язку з цим, і необхідністю координації роботи театрів в межах України, нараді доведеться:

Облічити репертуарні й художньо виконавчі сили поодиноких театрів, щоб вирішити конкретно, котрий з їх поїде гастролювати до Москви, котрий до Ленінграду, Кавказу й Білорусі.

Встановити репертуар для гастрольних поїздок окремо за межі України й окремо по нашій республіці відповідно до маршруту кожного театру.

Розмежувати територію України поміж держтеатрами на літній сезон.

Нарешті з'ясувати чи будуть держтеатри літом працювати на засадах кооперативу чи перейдуть на колективи.

Організаційна й підготовча робота в справі будівництва мережи державних театрів забрала в нас багато енергії й засобів. На майбутній рік, вважаючи цю мережу на даний період закінченою, нам доведеться головну увагу звернути на поглиблення художньої роботи й зміцнення організаційно господарської, та на організації може спеціальних мандрівних театрів, щоб обслужити так пекучу в нас потребу в театрі на низах.

Біжучий зимовий сезон переходив не блискуче. Далеко не всі з поміж державних театрів виконали намічений репертуарний план. Де-які

з них під напором «обивательщини» змінили свій репертуар, пішли на компроміс.

Адміністративно-директорський апарат наших театрів минулого року був не що інше, як проба створити такий при раптовім поширенні мережи театрів, бо український театр ще не витворив потрібного нам робітника-директора радянського театру. В роботі нашого адміністративно-директорського апарату часто й густо можна здібати старі шаблони,—підхід до роботи за методами приватної антрепризи. План обслуговування театрів режисерськими силами (виїзд режисерів на окремі постановки до інших театрів) також минулого року був переведений тільки на половину, тільки Донбас та Одеса скористали з послуг інших режисерів. Справа ж використання акторських сил не була систематизована ні трохи, як що не лічити поодиноких випадків, то периферія завсім не бачила кращих акторських сил з центральних театрів.

Отже треба буде підсумувати досвід і помилки минулого сезону і на підставі цього накреслити принципи ідеологічної та художньої роботи та встановити взаємини в роботі театрів і УПО та його органами на місцях.

По-за цим за минулий сезон всі театри доволі виявили себе, щоб подумати про інакший розподіл театрів по великих центрах України.

Багато досвіду приніс минулий рік роботи й з економічного поля, інші з театрів здобули сталу економічну базу і цей їх досвід треба використати в справі створення на прийдешній рік економічної бази для всіх театрів, як і прийняти його на увагу при встановленні бюджету.

Виключної ваги за наших умов і справа як найдоцільнішого обслуговування всіх театрів режисерськими й акторськими силами, що її також мусить розв'язати нарада виходячи з набутої практики та нового розподілу театрів на терені України.

Теж з директорсько-адміністративним складом, яким доведеться може по-новому обсадити театри, поповнити свіжими силами, як і накреслити нові методи й підходи в його роботі.

Той досвід, що маємо ми вже з попередньої роботи наших державних театрів і порядок роботи театральної наради виразно говорять за необхідність організації на Україні апарату Управління Державними театрами. Це питання треба думати й повстане як підсумок роботи наради директорів і завідувачів художніми частинами театрів та представників органів політосвіти.

55

Про театральну виставку

Наявність постійних Держтеатрів по великих центрах України, їх поступовий рост і розвиток—примусують звернути особливу увагу на наше театральне будівництво.

Поруч з гострою необхідністю як найширшого знайомлення з роботою кожного театру зокрема, а рівно й наочного порівняння та виявлення градації їх в цілому—напрошуються питання про шляхи, що можна було б використати для цієї мети.

За один з цих шляхів, чи не найдоцільніший і яскравий з поміж всіх інших, ми вважаємо організацію в Харкові виставки Держтеатрів України.

Не тільки по художнє життя театру, що виокремлює загальну цінність і фізіономію його, а й організаційно-адміністративні форми театрального апарату, що створює реальний ґрунт побудови театру, зв'язок його з глядачем, максимально утилітарні умови перетворення художніх завдань в життя—безперечно особливо цікаві нам.

Макет постановки, ескіз, зарисовка строю, грим, архітектурний проект сучасної установки п'єси—промовистіші, найнаочніші й найвиразніші форми, щоб показати художні етапи окремого театру.

Діаграма відвідування, що малює й спостерігає глядача, плакат і афіша, як способи популяризації театру чи художньо-образотворчі чи поліграфічні, таблиці репертуару й шкала поста-

новки п'єс—безперечно—вірні, щоб показати раціональність і загальну лінію роботи адміністративно-організаційного театрального апарату.

На прикладі організації й будівництва Одеського Державного театру—нам довелося особливо переконуюче випробувати ці методи.

Ми вважаємо, що виставка наших театрів стане за великий імпульс не тільки в розумінні демонстрації досягнень, а й для пильного та всебічного вивчення їх.

Зараз, навколо наших стаціонарних держтеатрів скупилась талановита мистецька молодь, що своєю роботою звертає на себе увагу не тільки України, а й усього Союзу.

Чи ж можна вважати за випадковий успіх Київського «Березіля» на Паризькій виставці?

Звичайно, ні! Проте безперечно випадкова участь «Березіля» на європейській виставці, і тільки цей випадок нагадав нам про прекрасні художні сили в театрах України. А скільки є ще наших талановитих художників, що їх експонувати не бачили паризької виставки? Цим ми хочемо сказати, що на Українській театральній виставці не бракуватиме матеріалів і, ми того певні, що вони порадуєть усіх, кому дороге будівництво української театральної культури. Скажемо, тільки сама Одеса (Держдрама й оперний театр ім. Луначарського) може виставити по-над сто робіт.

Коли навіть наша загальна бідність не дозволить сподіватися на якусь грошову допомогу, то ми вважаємо, що з цікавості до справи, театри сами дадуть засоби на довіз своїх експонатів до Харкова.

Порушення справи про театральну виставку тим більше доречно, що нині, коли Відділ Мистецтв Головополітосвіти переводить інтенсивну роботу в справі організації всеукраїнської виставки образотворчого мистецтва—треба завчасно забезпечити театрові почесне місце на цій виставці і цим дати новий імпульс для дальшого успіху й розквіту наших театрів.

Б. Чацький.

**Будують
дім.**

**Малюнок
А. Петрицького.**

Михайль Семенко

Всеукраїнське ПУЗО

Лізе, лізе на нас—
стид і срам—
(з очима виряченими)
не ананас, а
люстичний
бізнесман,—
лізе, лізе
і грузне,
наче життя—болото,
і кричить
на увесь рот
всеукраїнське пузо:

«Ідеї твої—
(мясом твоїм обгорнуті
нервами твоїми обмотані
кров'ю твояю обмочені
боротьбою твояю освячені)—
дайош нам!»

А слина в роті,
а ноги точаться,
а рило свиняче,—
трам тара-рам!
«Граї нам!»

І грають:
театр,
балет,
опера,
а поет—
м'язи у нього легкі—
викачує на кін
«стішки».

«Врьош!»—
стугонить всеукрпузо,—
«Дайош
мені

Карузо—
й ні $\frac{1}{2}$ хунта менш!»
А ти говориш:
„Der Mensch“
Хе.

Вишкірило пельку
беззубу
всеукраїнське пузо:
нео-міщанин,
і його батько, і його
син,—
«Дайош», і—квит.

Треба
його
бить.

Одеса 1926

Народний артист Республіки Лесь Курбас про Українську оперету

Режисер Київського держтеатру «Березіль» народний артист Республіки Лесь Курбас, перебуваючи в Харкові, мав розмову з нашим співробітником про українську оперету, перспективи її розвитку то-що.

Про сучасну оперету, сказав Л. Курбас, не доводиться говорити. Вона нікудишня і в той же час шкідливий пережиток старого часу, так у нас, як і в Росії.

Що до української оперети, то її треба утворити. Бо ж існує оперета, як певний попит, що його задовольняють за старим шаблоном та трафаретом і що до репертуару й що до виконання.

Ігнорувати ці факти при узаконеному існуванні великої кількості таких оперет не можна. До речі, по де-яких містах скажемо: Житомир, Суми—оперети працюють на гроші радустанов—Виконкому й Комунгоспу.

Очевидно, що ця галузь мистецької продукції мусить підлягати впливові культосвітніх закладів. Що оперета мусить бути включеною в план видовищної політики, ще не визначає, що бажана чи потрібна державою оперета, тим часом скерування громадської ініціативи в потрібним напрямкові безперечно обов'язкове не лишень для держорганів, а й для революційних мистецьких кол. Ще більшого значіння набуває справа з українською оперетою, коли прийняти на увагу творення нової культури взагалі.

Найбільші труднощі безумовно викличе визначення основної теми нової оперети. І сантиментальний еротизм класичної оперети, і розкуданість еретики нової в першу чергу повинні

бути замінені чимсь іншим. Присущий бо духові оперетки легковажний, фривольний аспект з соціальною проблемою може зіткнутись тільки частково.

Коли говорити про оперету, то мова може йти лишень про театральну форму саме оперети, а не співаної мелодрами, про яку де-хто висловлюється.

В українській дійсності перші кроки зроблено в драмтеатрах («Пошилися у дурні», «Вій»). Очевидно, що ці спроби так чи інакше відбивають специфічність драмтеатрів, але справа розв'язання оперети ними все-таки поставлена і в якійсь первісній, найлекшій формі вирішена. Переробку сюжету, осучаснення куплетів і реплік, як певну можливість, здійснено. Однак це лінія найменшого опору і всієї ширини справи не захаває.

Беручи на увагу повну безтрадиційність української оперети, брак акторів і режисерів опереткового типу, думаю, що це складне завдання вирішати «з плеча» у спосіб безпосередньої організації трупи оперети—річ ризикована.

Нова українська оперета, закінчив т. Курбас, повинна вирости з того типу театру, що зараз найбільш потрібний—це театр сатири. Він міг би бути цією підготовчою лабораторією, збірним місцем для всіх сил співзвучних рад. укр. опереті і вказав би, як вислід своєї праці, ті конкретні шляхи, якими треба йти. А то може бути небезпека, що всі дискусії (врешті дуже потрібні й бажані) закінчатимуться так, як закінчилися в Москві—нічим.

До справи утворення театрального музею

Потреба утворення театрального музею на Україні чим далі тим гостріш почуватися. Здобутки нового революційного театру, нове розуміння самого театрального мистецтва, нові принципи й методи постановок, все це міцно врістає в життя. Те що вчора було лабораторним винаходом експериментального театру сьогодні стає здобутком ширших кадрів працівників театру. Народжуються нові форми театру, одні з них виживають, другі зникають назавжди. Одночасно з цим процесом повстання нових форм театру частково перероджується, а то й зовсім вимірає, старий наш побутово-етнографічний театр. Ця велика доба будівництва мусить бути зафіксована для прийдешніх поколінь.

Коли взяти на увагу ту зацікавленість театром, що за останні роки проявили робітничеселянські маси, а також інтереси нашої театральної молоді, то перед нами у всю величчю повстане значимість справи утворення театрального музею. Театральний музей мусить стати не тільки місцем де переховуватимуться театральні експонати, він мусить стати досвідною лабораторією де-б режисер, актор, художник, хореограф, композитор, театральний машиніст, електротехник, реквізитор, критик і нарешті аматор міг би на конкретних зразках ознайомитися з історією, розвитком і останніми досягненнями тої галузі театру, яка його цікавить. Ми на досвіді відвідин театрального музею екскурсіями керівників драмгуртків переконалися, що саме таким мусить бути цей музей.

Справа про яку йде мова не нова, вона до певної міри уже має свою історію. Балачки про

театральний музей проводились в театральних українських колах ще здавна. Але конкретних заходів не робилося. Окремі актори збирали свої, часами дуже коштовні, збірки, де-хто з власної ініціативи передавав речі в різні музеї, але наскільки нам відомо, жоден з поміж українських музеїв не має спеціального театрального відділу. На нашу думку тут крім браку ініціативи і зацікавленості цією справою на перешкоді стояло ще й те, що ніхто з завідувачів нашими музеями не знайомий близько з природою театру. У нас ще й досі часто не відрізняють історію театру від історії драми. В цій справі обов'язкова активна участь людей театру.

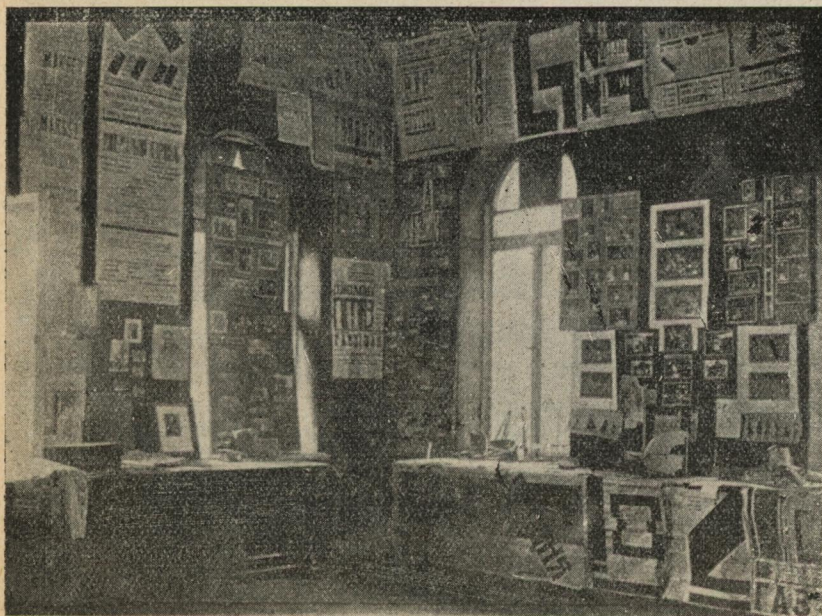
Перші реальні кроки утворення спеціального театрального музею на Україні були зроблені мистецьким об'єднанням Березиль у Києві, яке ще в січні 1923 року обрало Музейну Комісію в складі В. Василька - Миліява, Л. Гаккебуш, Л. Сердюка. О. Швачки і Масохи. Взятися до справи з молодечим запалом і вірою в майбутнє, але буквально без копійки грошей і помешкання. Працювати доводилось серед тяжких обставин. Перше на що наткнулася музейна комісія в своїй роботі було недовір'я широких кол акторства й громадянства до ідеї утворення театрального музею при М. О. Березиль. Старі актори не вірили в те, що Березиль може об'єктивно ставитися до збирання матеріалів по історії театрів не революційних.

Це явище дуже характерне і його треба взяти на увагу і при будіванню театрального музею в Харкові. Краще для його «нейтральну територію», бо угруповання в театрі завжди будуть.

Друге, що гальмувало роботу музейною комісією—це брак відповідного помешкання. Не здобувши кімнати при київських музеях, ми почали з того, що дістали в своє розпорядження від адміністрації Березіля невеличкий чулан і встановили для всіх співробітників Березіля музейний податок—кожен мусів внести мінімум одну річ для театрального музею. Почали збирати експонати. Значні дарунки музею зробили М. К. Заньковецька, дочка Л. П. Лініцької, І. Мар'яненко, Й. Конасевич, А. Бучма, Л. Гаккебуш, С. Каргальський, родина Старицьких, В. Меллер, В. Василько, „т-во Онті“. Крига недовір'я була розбита. Музейна комісія за три рски своєї праці збирала до 3000 експонатів серед яких є дуже цінні костюми, макети, зари-совки, афіші і т. и. Зараз цей театральн. музей міститься в 3-х кімнатах

Березиль

Театр. музей

Куток театру «Березиль»

в театрі Леніна в Києві (б. Соловцовський). Музей має три відділи: 1) побутово-етнографічний, 2) європейсько-психологічний і 3) революційного театру.*)

Але не зважаючи на таку велику пророблену роботу в справі заснування музею він ще й зараз не може бути відчинений для широкої публіки по тій простій причині, що музей зовсім не устаткований, не має належних шаф, вітрин, підставок, манекенів, рам і т. и. До цього часу ніхто на улаштування театального музею ніяких коштів не давав. Часто траплялись випадки, коли музейна комісія одержувала пропозиції купити цінні експонати чи просто приїхати і забрати речі в іншому місті і не мали змоги цього зробити за браком грошей. Одного бажання безкорисної роботи членів музейної комісії виходило не досить: потрібне не тільки помешкання, а й певні кошти

Нарешті ще одне зауваження. Хоч ми твердо стоїмо на тому, що справа утворення театального музею діло рук працівників театру, але треба мати на увазі, що театральні організації не вічно сидять в одному місті, вони переїзять то сюди то туди. Це ще одна з причин, що говорю за те, щоб музей був при певній мистецькій інституції не сезонного характеру.

І заким справа театального музею буде розв'язана в центральних установах ми пропонуємо від балачок перейти до діла на підставі березільського досвіду. Обрати в кожній театральній одиниці на Україні (театри, студії, вузи) музейні комісії з людей, що цікавляться цією справою і хай вони збирають і зберігають експонати, що стосуються до історії даного театального заряду. Коли в місті кілька організацій, хай місцеві музейні комісії вибериуть з поміж себе центральну комісію і доручать їй клопотатися і про кошти і про помешкання.

Найбільше в цій справі може зробити відділ мистецтв Головполітосвіти і музейна комісія Головнауки.

В. Василько-Миляїв.

*) Хто цікавиться знати більш докладно що саме є в театальному музеї при м. о. Березіль може прочитати відвіт музейної комісії надрукований в „Культурі і побуті“ № 29 від 2 серпня 1925 р.

Березіль

Театр. музей

Відділ побутово-етнографічного театру

Подорож...

Іхали, Іхали.
До Москви приїхали.
У Москві дають „Китай“...
З акта другого—тікай :
З Меєрхольдової пащі :
В Лубнях, мовляв, краще!

Березіль

Театр. музей

Музейна комісія

В Одеському Державному театрі

I.

Нам хочеться почати цей допис кількома абзацами про постановку режисера В. Василька «За двома зайцями». Бо-ж ця вистава, здобувши найбільшого успіху, лишиться напевне й до кінця сезону одним з найцікавіших досягнень театру.

Зроблена з максимальною економією та найдощільнішим використанням театральної культури, насичена широкою динамікою, незвичайно продумана в різнноманітних деталях, просякнута в кожнім рухові і в кожнім слові живим, сучасним дотепом, соковито-кинуча своєрідним «побутом» людців од спекуляції,—вона вбирає в себе очі, вона опановує глядача цілком і примушує його як найгостріше висміяти «прагнення» й надії базарного міщанства...

В. Ярошенкові пощастило не зіпсувати п'єси Старицького, а справді її усучаснити, на 100%.

Василькові далось зробити постановку, що має увійти в історію театру.

Нарешті артисти Державного театру мали в ній можливість утворити таких типів, що глядачем не забуваються, а виконавцві роблять ім'я, або ж додають йому до його лаврів.

Ось головні з них:

Пройдисвіт Голохвостий, «голова» промторгу, шахрай, нахаба, виїнятковий тип, спритна по-

Одеса

Держтеатр

„За двома зайцями“. Артист Д. Капка

творя в дивовижному галіфе, що розцвіла на соціальному ґною,—як бездоганно виконує його талановитий Ю. Шумський! Він панує не лише над пристрастями базару, але й над цілою залюю... І як панує!..

Друга з центральних постатей,—енергійна, свідомо своєї спекулянтської «гідності»—Лимериха. Коли є яка внутрішня сила в цьому образливому слові «торговка», то це такою подає Лимериху Мацієвська. Це—втління всіх пристрастів спекулянтської жіночої душі!..

Двох шахер-махерів і «королів» контрабандних маніпуляцій—Супчика й Капилевича, що теж хотят їсти свій кусочок хліба з маслом «з обох сторони»,—яскраво виконують Ковалевський і Лісовський.

Мирошник Сірко у Замичковського—незабутній образ «орендатора власного млина»... Спокій й розум керманича сімейного корабля з дикими пасажирами та ще й по непевних хвилях соціального моря, що бушує налогами—це вдача Сірка. Знайти такі форми й інтонації для кожного слова й для цілого типу цього «поважного автокефала» міг тільки такий досвідчений і талановитий майстер, як Замичковський.

А його «благородну» супругу, це фізіологічне жлукто, «янгольського характеру жінку», зі справжнім нервом виконує Хуторна, що в цій ролі підіймається на високий щабель майстерності.

Нарешті їхня дочка... ця знаменита Ефрозія, дурноголова «студистка», в якій замість людського глузду,—потворні вихилися міщаночки й гонитва за «культурою» та «сучасністю», ця перетворена Проня, прихильниця вільного кохання, що сліпцею лізе на «голову швейпромтекстиль-синдикату» Голохвостого, й за яку завгодно ціну хоче за нього вийти... В ній стільки-ж смішного, як і безглузлого... Вона співає Наталку ради ідеї... вона верещить, як зінське щеня... вона мліє до фізіологічної гикавки.

Передати ці всі риси, щоб кожна з них жила й мала відповідний сенс довелося арт. Няtko, яка в кожній ролі що раз з великим хистом перетворюється в нову, цілком одмінну постать.

Далі—прекрасна постать Химки (Загорянська), режисера (Надемський), манашки (Михалевич), дякона (Шклярський), мільйонера (Гарник), Масоні (Красноярський), перукаря (Жовтонозький), панночок (Горна й Батієнко), Миколи (Бідьмач), і т. д. і т. д.

І зрештою шарманщика—майстерно, але холодно виконує Блакитний, артист глибоколіричного хисту, якому з цією ролею доводитись справлятися лише за допомогою безперечного досвіду, оскільки роля не в його індивідуальності.

А вся маса, злита в єдиному широкому жесті, рухається на простих і зручних конструкціях, організовано й ритмічно, як море...

От через все це вистава приваблює, дає і, певне, ще довго даватиме, великі збори.

II.

Видатним моментом в організаційній роботі Держтеатру стало заведення і вдосконалення абонементної системи. Зараз майже половина відвідувачів театру припадає на широкі робітничі маси, що охоплені абонементом.

Ця система переводиться в життя шляхом задоволення заявок фабзавкомів та міськомів різних установ, а також спеціальною діяльністю агентури.

Театр поділено за абонементною системою на 3 пояси. Кожен абонемент має 6 квитків, і видається при умові місячного кредитування.

Спроба з абонементною системою знайшла собі широку підтримку й справжній успіх. Театр має собі за ціль довести абонементну систему до 100% одвідувань. Адже таким чином забезпечується не лише матеріальна база театру та найтісніший зв'язок з глядачем, а й (що особливо) гарантується максимальна кількість повторювань тої чи іншої п'єси, а тим самим забезпечується спокійна, продумана праця над новими постановками.

І тому нарада робітничих представників од підприємств, що користуються абонементом, скликана оце з ініціативи дирекції та К. Відділу Окрпрофради горяче підтримали цю систему і внесла до неї цінні, корективні, що допоможуть дальшому її вдосконаленню.

Друге організаційне досягнення театру, — точні початки вистав о пів на восьму й закінчення їх о пів на одинадцятю, коли ще ходять трамваї і глядач-робітник може спокійно собі поїхати до дому.

Одесу надто важко було привчити до цього. Але керівники театру, добре усвідомивши собі значіння такого порядку не вагалися уперто його переводити в життя, коли навіть це відбувалося спочатку на касі. Та нині це вже — стало завоювання, що також підносить авторитет Державного театру.

На тій самій нараді представники підприємств висловлювали побажання ранішніх вистав (у неділю) що їх могли би відвідувати робітники, які з різних причин не можуть відвідувати вистав вечірніх. Над цими побажаннями дирекції театру очевидно доведеться уважно подумати.

III.

Цінним досягненням виробничого характеру є діяльність лабораторії молодих режисерів, що працює під загальним керівництвом Завідувача Художньою частиною М. Терещенка. Завданням режлабу є пророблювати перспективи майбутньої роботи й культурно-сценічне виховання молодого режисера. Цілком зрозуміло, що цей момент повинен бути ударним в театрі, що набуває раз-у-раз нових досягнень в творчому своєму будівництві.

В режлабі працюють т.т. Тінський, Шклярський, Красноярський, Лісовський, Блакитний, Ремез, Вегера.

Одною з останніх праць Режлабу був розгляд дуже цікавих макетів та плану постановки п'єси І. Дніпровського «Любов і дим», що їх виробив режлаборант Д. Шклярський.

Ця оригінальна п'єса потребувала не аби-якої до себе уваги, і Шклярський як слід продумано підійшов до художнього її розв'язання.

Одеський пересувний робітничо-селянський театр ім. Блакитного

Вистава «Любов і дим» повинна зайняти видатне місце в репертуарі Одеського Держтеатру.

Нарешті — утворення прес-бюро, яке підсобного осередку для організації матеріалів до музео Держтеатру, загальної роботи по вивченню стилів й епох, спроби колективного розгляду й рецензій постановок і т. и. — це також допомагає і підсилює широку роботу режлабу.

IV.

Дві слові за понеділки.

Театр використовує їх для вечорів української культури — музичної, вокальної та літературної. Перед цим відбулися два таких вечори української капели (під керов. тов. Яциневича) і в останній понеділок — вечір творчості М. Коцюбинського. Артисти Блакитний, Шумський і Нятко виконали: «На камені», «На крилах пісні», «Фата-моргана» та ин. Читання творів було остільки художнє й майстерне, що зала слухала їх з величезним напруженням... Особливо майстерно було прочитано монолог Гафійки з Фата-Моргана (П. Нятко).

Ці вечори користуються справедливим успіхом і, очевидно, театр влаштовуватиме їх і надалі.

А. Похмурий.

Літери

П'єсу напише Н
Х п'єсу поставить
Чи ти, п'єсо, фенікс,
Чи ти, п'єсо, просто заєць —
— За одним тобою
авторів двоє!
— Хто ж, п'єсо, тебе заспокоє...

Лист з Ленінграду

Відроджений театр (від «Пасажу» до «Комедії»).

Жоден з Ленінградських дореволюційних театрів не перебував певне в такім критичнім становищі як «Пасаж» минулого року.

Гидкий фарсовий репертуар, власне—його найменше скандальні рештки, зробили цей театр якимсь чудернацьким і не доречним виходом зі старого світу, єдиним відгуком французьких театральних соромиць.

Тогорішні спроби оновлення позначилися великою жадобою до «осучаснення», проте дарма. Надто важкий був старий вантаж, дуже тяжко було спекатися пазурів старого репертуару.

Однак вже тоді не можна було не вірити в життєздатність театру. Виключний акторський склад ще тоді промовляв, що цей театр може стати іншим, цінним, коли спроможеться на силу остаточно порвати зі своїм темним минулим.

І тепер, коли сезон перевалив на другу половину з'ясувалося, що слова про «зміну курсу» говорились не дарма. Перелом стався. Жива «Комедія» пододала мертвий «Пасаж».

Три нові постановки дав театр за цей сезон: «Козир-баба» (*Madam Sans-gene*). «Метелиця» й «Чанг-Гайтанг» і кожна заслуговує на щільну увагу, кожна—великий крок до сучасності і поважне театральне досягнення.

Перша—«Козир-баба» (трохи перероблена відома комедія В. Сарду й Моро). Де б, здавалося тут сучасність? Проте для тих хто знає цей театр прогрес його з цією постановкою безперечний. Секрет і значіння «Козир-баби» в тім, що вона перехідний спектакль.

Чи ж видно, щоб за два-три місяці лагідньоко перейти від фарсу до революційної п'єси. Тут треба кількох етапів, кількох перехідних робіт, треба оговтатись, при звичаїтись до драматичного матеріалу небувалого на сцені «Пасажу». Старі звички акторів до так-званого легкого репертуару не жарти, щоб її можна одразу спокатися.

«Козир-баба»—саме цей перехідний спектакль.

Друга новинка театру «Метелиця»—вже цілком сучасний спектакль. П'єса Папоригопуло—правдива й уміло зроблена драма на тему з громадської війни і театр зробив з «Метелиці» соковиту побутову виставу.

Остання постановка «Чанг-Гайтанг» («Крейдяне-коло») — пішине видовище, присвячене Хіні. Постановка її не реконструкція сучасного хінського спектакля й не прагне вона етнографічної точності. Режисерська й декоративна трактовка п'єси виходить з вільної обробки хінських граюрі і малюнків.

«Крейдяне коло» належить до числа «Старес» класичного репертуару хінського театру з XIII—XVI століть. Німецький драматург Клабунд цілком переробив її: розвинув, європеїзував і наблизив до сучасних настроїв.

П'єса подає давню імператорську Хіну з усіма її атрибутами, насиллям, лютим судом для пригноблених, приниженою закріпощеною жінкою.

Відродження, що сталося в «Комедії» дуже знаменне. І, як знати, може не один ще театр СРСР піде за її прикладом, бо театр, що не йде за сучасністю, за радянських умов, засуджений на занепад.

Такий театр—тільки гальмо в нашій культурнім будівництві.

Ленінградська «Комедія» уникла цієї участі. Вона винайшла в собі силу, щоб цілком оновитись.

Микита Верховський.

Сергій Радлов

режисер ленінградських театрів, тепер закінчує роботу над постановкою опери Прокоф'єва «Закохання в три помаранчі» в Академічному театрі опери й балета.

Опера Прокоф'єва написана 1919 року на сюжет одноіменної драматичної казки славетного венеційського драматурга Карло Гоцці (1720—1806) і в перше йшла 1921 року в Чикаго. Вона дуже цікава музикою, весела й дотепна насмішка над захололими формами старого театру, над канонізованими типами світової драматургії.

Минулого сезону С. Радлов, при постановці опери сучасного німецького композитора—Шрекера «Далекий дзвін» розв'язав низку завдань що до оновлення опери: оживив хор, спенічно орозумив кожний персонаж, успішно протиставив оперній рутині—новий оперний театр.

Тому прем'єра «Закохання в три помаранчі» викликає велику цікавість.

Театри Ленінграда й Москви влітку

В Москві закінчилась нарада театральних Директорів. Щоб уникнути конкуренції, а з цим і матеріальних збитків, вироблено план роботи Ленінградських і Московських театральних підприємств на літо. Намічено обмін такими театрами. До Ленінграду з Москви один за одним, на літо пойдуть: театр Мерхольда, театр Клари Юнг, Московський театр МГРПС, Камерний театр МГРПС, Мосоперета, Студія ім. Вахтангова, Камерний театр Таїрова і 4-та Студія МХАТ. До Москви з Ленінградських театрів на літні гастролі виїдуть лишень «Криве дзеркало», театр Грановської й Музкомедія.

Р е ц е н з і ї

П'ятнадцятий симфонічний концерт (Державна опера 14/II—26 р.).

В програмі: 5 симфонія Чайковського, Фрагменти з оп. «Закохання в 3 помаранчі» Прокоф'єва й «Петрунька» Стравінського.

Осередком програму був «Петрунька» Стравінського, що його в Харкові (та й узагалі в УСРР) виконували вперше. Про цей балет є ціла література—остільки новий і музично-оригінальний цей твір. Змістом і формою він **перший** балет з російського побуту,—балаган, натовп на вулицях Петербургу тридцятих років, проте балаган із загадкою. (Оживший Петрунька, що палко кохає, його вбивають, а він все ж живе).

Музикою—це блискуча мозаїка, зіткана з самих балаганних мотивів, осяяна незрівняним гурмом, оздоблена першорядною майстерністю.

Музика «Петруньки»—антитеза академічній формі, благонадійним традиціям класичної й «серйозній» музиці. В цій і тих чарах, що ними вона оповита—причина інтересу до неї. Музика ця—органічно злита зі сценою, тому відірвана від неї, губить свою форму, розсипаючись на дрібні шматочки. «Петруньку» слухати без сценічної дії не варто—це й відчувалося на концертові.

Тов. Малько ще раз довів свій диригентський хист, тонке художнє чуття.

Оркестр грав чудово.

К.

Музкомедія

«Шехерезада» й «Еспанське каприччіо».

Ніж братися до чогось—слід облічити свої сили й можливості. Коли цього момента обліку дав біг, то доводиться жалкувати про те, що сталося всім його винуватцям. Музкомедії—спеціалістці на оперети, заманулося взятися до балету.

Познайомити публіку з блискучими творами Римського-Корсакова завдання відповідальне, та лихо в тім, що балетмейстер Бойко вирішив ілюструвати Римського-Корсакова балетом влас-

ної творчості. Це не вдалося. Музика з Бойком розійшлася в усіх напрямках. Бойкове лібрето нецікаве й доволі таки тривіальне.

Значить маємо єдине позитивне—прагнення дати щось гарне. Здійснення ж гарних намірів грішнить багатьма й багатьма хибами.

Перш за все хроматика. Далекі сцени з негритосами можна було б трохи послабити. Мистецтво бо балету не полягає тільки в еротичних сюжетах і «спокусливих» позах. Новий глядач, глядач, що переповнює галерку й дешеві місця, глядач робітник,—має право вимагати, щоб і балет давав йому здорове видовисько, без похабних рухів і скарбезних жестів.

Виконання. Важко про його говорити, бо балетна трупа оперети виявилася конгломератом аматорства й невміння. Звичайно, було кілька красивих композицій і вдалих груп. Це переважно в ті моменти як виконавці не рухалися, захисли на місці, виконуючи поставлену їм балетмейстером задачу.

В кожнім разі тільки Нижинська й сам Бойко показали себе акторами балету, та ще хіба Златопольська, Імханецька І. й Піно та Бабаніна.

Декорації «Шехерезади» за ескізами Р. Воронцової—тіле важкі й мертві,—краще строї. Цікавіші трохи строї з «Еспанського каприччіо» за ескізами Соболя, крім строю Кори, надуманого й незробленого.

Власне кажучи вся Еспанія «каприччіо» не пішла далі старих оперних шаблонів і була доволі блекла.

Взагалі не впливає з того, що два танцюристи гарні, ставити Музкомедії балет. Аматорщина в балеті, та ще присмачена хворобливими ухилами так само недоречно як і в інших галузях мистецтва.

Диригент Гольдман. Гидкий смак цього диригента виявився бодай в тім, що він згодився доповнити Римського-Корсакова музикою Арендса—сюїта з балета «Соламбо». Щож-яка шана така й дяка.

Юрій Жигела.

Держтеатр на Поділлі. „Овеча криниця“—дія

„Коварство и любовь“

Емблема спектакля — його афіша, а на ній кидко й чітко виведено:

Ансамбль Московського державного академічного Малого театру (бувш. Корша).

Сказати про це — «безграмотно», значить, це сказати нічого....

Далі на афіші:

Початок о 8½ годині.

Публіка терпеливо чекала. Нарешті о 9 годині актор Блюменталь-Тамарин урочисто проплів корिताжем на сцену і о 9-й 35 хв. знялась завіса.

Бідолашного Шілера мучили до години 35 хв. ночі. Мучили й рвали скільки вистарчало м'язів.

Скоротили «міщанську драму» безсовісно, грали не знавши ролів і мізансцен.

Поважний гастролер, що невпинно переходить від однієї халтури до другої, тупав ногами, щоб виявити темперамент і блідо недотепно мимрив шілерівський текст. Найвище напруження акторської майстерності виявлялось в напруженні, пуганні, безвизначним криком при мертв'яччю.

Блюменталь-Тамарин потонував у якімсь багні. І коли акторові дороге його ім'я, йому треба стриматись від такого гатунку гастролів.

Невже Блюменталь-Тамарин задоволений з оплесків істерично настроєних дівчаток, що голосять уздрівши біле трико й блакитний мундур.

Луїзу грала Угрюмова — акторка на скромні вихідні ролі.

В. Волховской.

Харнів

Червоноз. театр

«Овод». Карді-Мальвін, Ріверс-Шейн.

Оперетка ліліпутів

Що таке ліліпут? Люди зо всіма звичайними властивостями людини, тільки позбавлені нормального людського зросту. Звичайно фізична хила має свій вплив. Тож, коли дивившись спектакль ліліпутів і виникає питання про силу й характер цього впливу. Питання серйозне, бо те, що ми бачимо в ліліпутів навряд чи зрозуміле з даних теорії художньої творчості.

Перед нами опереточні спектаклі. І ми бачимо: переважно-прекрасну сценічну гру, майже у всіх ритмічність і музичність. У де-яких, більше в жінок, навіть голоси, хоча й скромного діапазону, проте досить приємні тембром. В чоловіків з голосами багато гірше. Та треба багато знати, щоб розуміти, що оперних голосів тут не може бути. Решта-ж — ні трохи не гірше від нормальних опереточних труп. Навіть краще, бо коли взяти простака або примадону ліліпутів з «Маріці», то доведеться визнати, що акторів з такою кваліфікацією нині не багато в оперетці. Прекрасна дикція, чітка гра, з промовистим жестом, виключне вміння подати фразу. А загальна продуманість виконання. Звідки це? Кажуть дрсировка... Коли б то так можна було видресировувати багатьох сучасних акторів з породи нормальних в опереті. Властивої їм дерев'яності у ліліпутів немає.

Тут є лишень два моменти, що заважають частині публіки сприймати спектакль, яко явище художнє. Це внутрішня зоологічність самого глядача, що не вміє спекатися відчуття пікантності, і друге — затрудненість відрити в себе еротику оперетки в тій мірі, що можна її відрити з оперетки дорослих акторів, де дійство на сцені глядач приймає як реальність життя.

З точки зору теорії театральної творчості ці моменти звичайно дуже поважні. Та й тут багато залежить від якості глядача. Через гарну гру ліліпутів можна дуже швидко спекатися здорового ексцеса, що виникає від їх недорослості, а з еротику ще простіша річ: її можна пошукати деінде, хоча й у ліліпутів, що вміють добре підкреслювати гострі місця, не без неї.

Треба пам'ятати, що музичність ліліпутів далеко ще не вичерпана. Кажуть, що теперішній музичний керівник їх працює з ними тільки три місяці.

Нам здається, що робота ліліпутів, коли б понастило їй серйозно й цілком науково дослідити, дала б багато що до освітлення далеко ще не розроблених питань з теорії й психології художньої творчості.

І. Туркельтауб.

Кіно ім. Комінтерну

«Злочин мільйонерши Лавінії».

Цей фільм зайвого разу доводить, що талановиті митці можуть робити незугарні речі. Джое-Май, постановщик картини «Злочин мільйонерши Лавінії», режисер не з останніх, та цей його фільм не можна назвати навіть трохи цікавим. Подібний сюжет можна розвинути з любої невеличкої кримінальної замітки, що вже не раз і зроблено письменниками-романістами й сценаристами.

Цей фільм тільки зайвий раз підкреслює необхідність більш інтенсивної радянської кіно-продукції. Постановка «кімнатна» й нічим особливим не вражає. Гарна, як і завжди, артистка Міа Май в ролі Лавінії. Довгі нудні частини дуже стомлюють глядача.

А з написами й на цей раз зле. Переплутані й поставлені один побіч другого, вони довгий час тримають глядача в стані остоїтня.

М. К.

Кінофікація села

Заступник завідувача Харк. Област. ВУФКУ т. Полонський поінформував нашого співробітника про стан і перспективи кінофікації сел в округах Харківського Област. ВУФКУ.

З 600 апаратів і 200 електростанцій, закуплених закордоном, на Харківське ВУФКУ припадає 138 (з них 33 підуть у продаж) апаратів і 39 електростанцій. Цю апаратуру треба розподілити між Харківським, Полтавським, Сумським, Кременчуцьким, Роменським, Лубенським, Ізюмським і Куп'янським—цеб-то між округами, прикріпленими до Харк. Област. ВУФКУ.

Загальну підготовчу роботу, що до кінофікації, у всіх округах уже закінчено.

Зважаючи на те, що до цього часу одержано тільки 50 установок, а також, що з технічних причин неможливо відразу кінофікувати всі округи, Област. ВУФКУ в першу чергу вибрало з них найбільш інтенсивні в справі піднесення й переведення в життя ідей кіно: Сумську, Полтавську, Кременчуцьку. На ці округи надіслано по 15 апаратів і техніків. Таким чином до березня в них почнуть працювати (виключно на селах) 45 кіно, що одночасно обслуговуватимуть електрикою й урядові установи.

Що до інших округ, то треба сказати, ними було виявлено не досить ініціативи (позад усіх стоїть Харківський), а тому кінофікацію у них буде переведено до середини літа цеб-то, коли одержуть з закордону всю закуплену апаратуру.

Област. ВУФКУ, закінчив т. Полонський, в зв'язку з кінофікацією села, звертає також велику увагу на репертуар для селянських кіно. Буде прикладено всіх зусиль, щоб цей репертуар складався переважно з картин радянського виробництва, був ідеологічно витриманий, а головне, змістом відповідав би селові.

М. Спірідонов

Микола Спірідонов, диригент Музкомедії в Харкові, почав свою музичну кар'єру 16 років в опері Любимого скрипачем. Після кількох років роботи в різних оперних театрах став працювати концертмейстером в опереті, а з 1914 року диригентом в трупі Дарова. З цього часу він об'їздив всю Росію, працюючи в різних опереточних трупах. 6 березня цього року вийде 30 років його музичної діяльності.

Хроніка

Київ

Держтеатр.

«Шпана». В Київському Держтеатрі режисер Бортник закінчує репетиції над п'єсою Ярошенка «Шпана». П'єса має піти в кінці лютого. Сценічне оформлення художників Шкляйва та Сімашкевича.

«Шторм». В березні піде в постановці режисерів Тягня й Кудрицького п'єса Віль-Білоцерківського «Шторм». Крім неї, відбудеться вечір етюдів, зроблених режисерами Березіля.

«Золоте черево». Режисер Курбас розпочав підготовчу роботу над п'єсою Кромелінка «Золоте черево». Зважаючи на складну постановку, прем'єра відбудеться аж в квітні. Сценічне оформлення до п'єси виготовить худ. Мелер.

Кінець сезону. Сезон у Києві намічено закінчити на початку травня. Після цього театр виїздить на гастролі, де саме, поки що невідомо.

— У російській драмі готується до постановки п'єса «Азеф» та «Манон», обидві в постановці режисера Донатова. Зимовий сезон театр має закінчити 1-го березня, після чого трупу буде реорганізовано.

Муз. Т-во ім. Леонтовича організувало семінар диригентського мистецтва при бюро диригентів. Праця вже розпочалася. Перша лекція відбулася 14-го лютого.

«Кунст-Вінкль». Єврейський театр «Кунст-Вінкль» працює над п'єсою «Цвей кунілемелс», що піде під режисурою Іскандера. Разом з прем'єрою намічено сполучити святкування 50-ї річниці існування Євр. театру. Рівнобіжно театр працює над сатирою «10 день в тресті». На кінець сезону має піти комедія «Пристав Іван Мерзавін».

М. Шістка на Чернігівщині

Працює колектив Українських акторів під орудою Ів. Захаренка. Склад трупи не числений, але досить міцний. В репертуарі «Базар», «Сгуденти», «Натусь», «Сава Чалий», «Злочин старости Дембовського», «97», «Молода кров'» то-що. П'єси йдуть в реалістичних тонах і поставлені грамотно. Трупа має успіх і допомогу від Культ. відділу місцевого заводу.

Хореографічні вечори Лопухової

28-го лютого вранці й 1-го березня увечері в Держдрамі відбудуться 2 вечори хореографії заслуженої акторки, прем'єрші актеатрів, Лопухової. В програмі: характерні, класичні і ексцентричні танки, поставлені заслуженим артистом Монаховим і режисером Форегером.

У вечорах, крім Лопухової, візьмуть участь: Бабанів (партнер Лопухової), Бенський, Райський оперета і Гольдфельд (скрипка).

Шарж

Малюнок
КозюренькаХудожник
Анатоль
Петрицький

Москва

Камерний театр запрошують за кордон.

Директор Камерного театру А. Таїров одержав запрошення виїхати з театром до Америки, Італії, Австрії, Німеччини й Франції. Зважаючи на значну підготовчу роботу до наступного сезону, пропозицію відхилено. Влітку Камерний театр виїздить на низку гастролів по великих містах СРСР.

Камерний театр у наступному сезоні здійснить 5 нових постановок. Художня рада 4 п'єси вже намітила: «Багровий острів»—сучасна комедія М. Булгакова, «Рассказ о голубом песце»—сучасна оперета на сюжет повісті А. Соболя тієї ж назви (текст пишуть А. Соболев і Ю. Дандігер), «Огненный дракон»—п'єса еспанського драматурга Бенаvente і «Пентезилея»—трагедія німецького драматурга.

Державні конкурси.

Художній відділ Головнауки (у Москві) намітив улаштувати у біжучому році низку державних художніх конкурсів. Найбільш цікаві з них—конкурс ім. Леніна з образотворчого мистецтва (2 премії по 1000 карб.), конкурс струнних «мичкових» квартетів на звання першого держквартета СРСР, конкурс піаністів ім. Рубінштейна і конкурс симфонічних творів.

Ювілей П. Орленєва.

8 березня у Москві в помешканні Великого театру відбудеться урочисте вшанування заслуженого артиста П. Орленєва з нагоди 40-ї річниці його театр. діяльності. Під п'єсу «Преступление и наказание»—ювілянт в ролі Роскольнікова, Степан Кузнецов—Мармаладів, Порфїрій Петровський і Соня—Белевцова. До ювілейного комітету ввійшли народні артисти Республіки: В. Меєрхольд, К. Станіславський, А. Южин і Л. Собінов.

Захворів Народний артист А. Южин.

В Москві захворів на грипозне запалення легенів народний артист А. Южин. Зважаючи на слабе серце, стан хворого досить серйозний. Коли ліжка без перерви чергують лікарі.

Кіно

Режисер Мітріч у ВУФКУ.

Запрошений ВУФКУ відомий московський режисер Мітріч уже розпочав роботу над постановкою фільму «Барчук із Старостина» за сценарієм Слісаренка. Знімає картину оператор Дробін.

Вибух на шахті.

На 1-й кіно-фабриці ВУФКУ розпочато зйомки фільму «Вибух на шахті» за сценарієм Лядова. Фільм малює життя Донбасу.

Провокатор.

Режисер 2-ої кіно-фабрики ВУФКУ Турін розробляє сценарій Досвітного «Провокатор». Зараз режисер виїхав до Москви, щоб підібрати тинаж для фільму. Знімати фільм почнуть на початку березня.

Хто буде ставити «Тамілу».

Остаточо з'ясовано, що фільм «Таміла», сценарій Морафа, (за романом Дюшена тієї ж назви), буде ставити режисер Турін на 2-й кіно-фабриці ВУФКУ в Ялті.

Грановський у ВУФКУ.

ВУФКУ закінчило переговори з відомим московським режисером Грановським постановщиком «Єврейское счастье», що дав свою принципову згоду на постановку картини на одній з кіно-фабрик ВУФКУ. Грановський розпочне працювати на кінці квітня.

До постановки «Декабристів». Переговори «Північ-зах. кіно» з руською кіно-артисткою В. Аненковою про її участь у фільмові «Декабристи» закінчились позитивно. Аненкова підписала контракт і цими днями приїздить до Ленінграду. Вона гратиме роль Поліни Гебль (прабабушка Аненкової). Ставить фільм головний режисер Івановський. Артистка тепер закінчує в Берліні роль імператрици Євгенії, дружини Наполеона III-го, у фільмові «Бісмарк».

«Залізом і кров'ю». Цими днями «Кулькіно» випускає на ринок засняту влітку картину «Залізом і кров'ю» з епохи громадянської війни в Донбасі.

«Очі Андозії». Пролеткіно закінчило нову картину на східний сюжет «Очі Андозії»—сценарій і режисура Басаліо. Картину знімали на Закавказзі, в Баку і Батумі. Заснято нафтові промисли. У фільмові багато цікавих трюків.

«Плижок у невідоме». Сценарна майстерня «Пролеткіно» розробляє сценарій за відомим романом Лео Перуц «Плижок у невідоме».

Кіно експедиція до печорського краю. 12-го лютого з Ленінграду виїхала в район Кемі експедиція з метою засняти життя зирян. Організатор експедиції—Держторг. Експедиція має зняти найвіддаленіші місця Печорського краю. Рота триватиме шість місяців.

Кіно-виставка в Ленінграді.

З нагоди 30 річного ювілею кінематографії Ленінградський дім робітників мистецтв впорядив кіно-виставку з участю всіх кіно-організацій Ленінграду.

На виставку зібрано весь матеріал з історії кінематографії взагалі й радянської зокрема, що був у місті. Експоновано макети, декорації, новітнє технічне приладдя й апарати, література про кіно, фото-матеріали, афіші, зразки плівки то-що.

Відповіл. редактор М. Христовий
Редколегія т. т. Христовий, Ліфшиц, М. Люченко

Програми театрів Держдрама

Мандат

Комедія на 3 дії М. Ердмана.

Павло Сергієвич Гулячкин Попів; Надія Петровна Гулячкина Борисоглібська Г.; Варвара Сергієвна Гулячкина Горленко М.; Настя Варецька В.; Горська; Іван Іванович Ширінкін Ватуля О.; Тамара Леопольдовна Шведенко Н.; Автоном Сігізмундович Коханенко Є.; Олімп Валер'янович Сметаніч Петляшенко М.; Валер'ян Олімпович Сметаніч Козаківський Н.; Гончаренко; Агафангел Пилипенко М.; Анатолій Маслюченко В.; Шарманщик Спішинський; Чоловік з барабаном Уманець П.; Жінка з бубном Коханова; Дворник Міхневич П.

Гості:

Феліціата Гордієвна Ожеховська Є.; Ільїнкін Іванченко А.; Тося й Сося діти Феліціати Гордіата Ільїнкіна Луганська Л., Склярова М.; Зотик Францович Зархін Кукарішник О.

Постановка Б. С. Глаголіна. Оформлення сцени А. Г. Петрицького. Режислоранти: І. Олександрів, М. Склярова.

Полум'ярі

Луначарського. (Пер. Юрського). П'єса на 5 дій.

Роман Борисович Агабеків (Руделіко)—агітатор комуністичної партії в Білославії Кречет; Влас Перебий—матрос Іванів; Рагін—російський емігрант Ватуля; Дурцев—голов. розшук Білославії Пилипенко; Барон Ромодар Соловейко з Луки Коханенко; Сер Джеральд Мерфі Гончаренко, Альфонс Дюрюї Ніговський; Папріка, художник Пономаренко; Павла Лебежан Юра Т.; Шіма Вуліч Діхтяренко; офіцер Козаківський; Метр д'отель Іванченко; жандар Спішинський, Чарський; Кропф Костюченко; запальний юнак—комалець Рубчаківна; Магметів Милютенко; похмура особа Верховісева; Діана де Сегонкур Варецька, Горська; Рірета, її камеристка Маслюченко; балерина Луганська; жінка Вуліча Кузьменко; льокай Гладко.

Футуристи, публіка в ресторані, робітники, матроси, кельєрші.

Постановка режисера Б. Глаголіна. Оформлення худ. М. Драка. Музика композитора Н. Прусліна. Танки Є. Вігільова.

Комуна в степах

П'єса на 4 дії й 12 епізодів М. Куліша.

Кошарний Роман, середняк хуторянин Юра Т.; Секлета, його жінка Борисоглібська Г.; Максим, їхній син Гладко Ф.; К. Діхтяренко; Тодоська, невістка Верховісева Л.; Шведенко А.; Свиридко, її хлопчик А. Лісний; Коцавка Коханенко Є.; Ступа-куркуль Спішинський Ю.; Чухало Кречет В.; Петляшенко М.; Марина, дочка Чухала Станіславська Л.; Рогачка, бандит Іванів Ю.; Лавро, голова комуни Ватуля О.; Лука Чарський Ю.; Химка Маслюченко В.; Микішка Пилипенко М.; Гарасько К. Діхтяренко; Ф. Гладко; Яшка Милютенко Д.; Аврам, циган Іванченко А.; Макар П. Уманець; Мотринька Рубчаківна О.; Кузьменко А.; Пистина Солонько В.; Баба Лукія Коханова К.; Ожеговська Є.; Дід Касян Олександрів О.; Секретар Комуни Костюченко; Піп Гончаренко; Дідок Кукарішник О.; Хуторянин Демченко П.; Лірник Ніговський С.

Постановка заслуженого артиста Республіки Гната Юри. Сценічне оформлення художн. М. Драка.

Вій

Гоголь-Кропивницький—О. Вишня.

Музичний гротеск на 4 дії.

Халява В. Кречет; Хома П. Демченко; Горобець Т. Барвінська; сотник М. Петляшенко; сотниківва: О. Рубчаківна, В. Солонько; няня: Л. Верховісева, В. Маслюченко, Ф. Полунова; Хорунжий Ю. Козаківський; Свирид Т. Юра; Дорош Г. Чарський; відьма Д. Милютенко; кумедник А. Іванченко; дід Т. Юра; баба Г. Борисоглібська; крамар з папером О. Пономаренко; крамар з «Тінолем» І. Олександрів; жебрачка Л. Станіславська; хлопець з шоколадом Я. Трудлер; половий О. Пономаренко; перекупки: К. Степанова, Є. Черновська, Є. Ожеговська, Т. Юривна, Н. Шведенко, В. Маслюченко, К. Коханова, Т. Миргород, С. Олександрова.

Інтермедія «Українізація».

Голова комісії В. Спішинський; члени комісії: А. Іванченко, Я. Трудлер; Радянська панна М. Пилипенко.

Інтермедія «Адам і Єва».

Адам В. Кречет; Єва Т. Барвінська; янгол П. Демченко; бог М. Пилипенко; смерть К. Діхтяренко; Вій С. Литвинів.

«Л а р ь о к».

Ларьок Л. Костюченко; Церабкооп Г. Чарський.

«М а р с».

Марсіянді: Ю. Іванов, Н. Шведенко, С. Литвинів, Л. Станіславська, П. Уманець.

Інтермедія «Наркомзем і коза»

Наркомзем С. Литвинів; коза І. Кукарішник.

Інтермедія «Іхав козак за Дунай».

Козак В. Кречет; дівчина Т. Барвінська.

«Х а л я н д р а».

Є. Вігільов, Л. Луганська, А. Іванченко.

Постановка заслужен. артиста Гн. Юри. Оформлення сцени художника А. Петрицького. Музика композитора Н. Прусліна. Танки Є. Вігільов. Концертмейстер М. Різникова. Виставу веде О. Пономаренко.

Коронний злодій

(Чудо св. Йоргена).

Дійство на 4 розділі— 9 відмін. за Гаральдом Бергстедтом Гн. Ю.

Мікаель Коркіс—комедіант Віктор Петіна; Кандія—його мати Коханова; Йоган—його дід, давонар Діхтяренко К.; Канітул св. Йоргена: Гросмейстер Петляшенко М.; Кардинал Коханенко Є.; Охоронник храму Чарський Г.; Охоронник плаща Олександров І.; Секретар Милютенко Д.; Скарбник Костюченко П.; Брат Ражевого Садку Пилипенко М.; Орнелла: Барвінська Т., Маслюченко В., Горленко М.; Роза Кузьменко; Давус—син секретаря Іванченко А.; Герман—син охорон. плаща Уманець П.; Франц—злодій Юра Т.; Тобіас—старий прочанин Попів О.; Герольди: Гладко Ф., Лихневич П., Гончаренко Я.; Ченці: Демченко П., Іванченко А., Уманець П., Спішинський В., Боголюбів; Гонець Козаківський Ю.

Постановка заслужен. арт. Республіки Гната Юри. Оформлення сцени та костюми художника Драка М. Помішник Попів О. Музика композитора Прусліна Н. Концертмейстер Різникова М. Музичне виконання—квартет ім. Вільома.

ДЕРЖДРАМА

Драматический театр

В Воскресенье 28/II днем

и Понедельник 1 III вечером

при участии заслуженной артистки

:: балерины академических театров ::

и артиста Ленинградского балета

им Вильома Гольдфельда.

Бабанина, Артистов

Музкомедии

Состоится только

2 ВЕЧЕРА - КОНЦЕРТА

Е. В. ЛОПУХОВОЙ

Бенского, Райского и солиста

госкварт.

Начало в 8 ч. вечера

Подробности в афишах.

Администратор Наум Эфрос.

Державопера

Лебедине озеро

Фантастичний балет на 4 дії. Муз. П. І. Чайковського. Постановка балетмейстера академічних театрів Р. І. Баланоті.

Принц святкує свою повнолітність, оточений цілим війком молодих гарних дівчат. Принцеса — мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя: на завтрашньому балу він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити тугу, він з товаришами йде ловити лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернув на лебедів дівчат, що не хотіли кохати потворне чудовище. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній — чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царцею лебедів, Одетою, і клянеться їй, що вічно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всяко перешкоджати, щоби принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Оділію, надавши їй образ Одети. Принц нічого не підозріває, з усіх дівчат обирає Оділію, але в останній мент він дізнається, що його обдурено, і гадаючи, що Одета навіки залишиться під владою лихого генія, він покидає замок.

На озері теж горе. Одета, певна, що принц зрадив її, від туги хоче кинути в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одета все-ж кидається в озеро і принц не в силі перенести розлуки і знаючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Принцеса Долохова; принц Зігфрід Павлов, його друг Бено Непомнящий; вихователь принца Карсавін; Фон-Ротбар Тарханов; Одета Сальникова; Оділія Сальникова; церемоніймейстер Муравін; шут Непомнящий; друзі принца: Муравін, Іванів, Кузнецов, Константинов, Маневич, Соболь.

Слуги, пажі, герольди, військо.

Дія I.

Па-де труа виконують: Анопова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують: Анопова, Гамсакурдія, Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусова, Маслова, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Липковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Озолінг, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн.

Дія II.

Вальс лебедів виконують: Анопова, Сомова, Стрілова, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Нілор, Маслова, Липковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець.

Адажио Сальникова, Павлов і балет.

Дія III.

Вальс наречених виконують: Анопова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Еспанський танок виконують: Сомова, Стрілова, Чернишова, Маневич.

Венеціанський танок виконують: Горн, Липковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгерський танок виконують: Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболь, Іванов.

Дія IV.

Пісня лебедя — Сальникова.

Соло в оркестрі: скрипка проф. В. І. Добржицький; віолончель А. Кассан; арфа В. М. Пушкарєва; труба Ф. Пархомів.

Диригує І. Є. Вейсенберг.

Фауст

Фауст: старий Колодуб, молодий Мамін; Мефістофель Поторжинський; Маргарита Закревська; Зібель Пурдек; Вагнер Мартиненко; Марта Ліскова.

Постановка Юнгвальд-Хількевіч. Диригент Брон.

Долина

Музична драма на 3 дії, муз. Д'Альбера.

Поміщик Себастьяно Загуменний; Марта його полюбовниця Літвиненко-Вольгемут; Педро, пастух Мосін; Надро, пастух Колодуб; Плітуха Славянська, Борисова, Мартинович; Нурі, дівчинка 10 рок. Ліскова; Томазо, 90-літн. дід Шаповалів; Моруччіо, мирошник Поторжинський.

Дія відбувається в північ. Іспанії.

Постановка режисера Московського Великого та Ленінградського Маріїнського Академіч. театрів Й. М. Лапицького.

Декорації та костюми за ескізами професора Ленінградської Академії Мистецтв академіка М. І. Курилко.

Диригує Засл. арт. Л. П. Штейнберг.

Режисер Е. Й. Юнгвальд-Хількевич. Веде виставу пом. реж. Н. Чемізов.

Севільський циркульник

Опера на 3 дії.

Лікар Бартоло Шаповалів; його вихованка Розіна Наливайко; граф Альмавіра Кученко; Фігаро, голяр Любченко; Дон-Базіліо вчитель музики Циньов; Фіорелло, слуга Альмавіри Дубіненко; Берта, прислужниця Мартинович; 1-й слуга Дитковський; 2-й слуга Манько; офіцер Тоцький.

Постановка режисера Й. М. Лапицького. Сценічне оформлення й костюми по макетах худож. О. Хвостова. Диригує О. М. Брон. Хореографія М. Моїсєєва. Хормейстер П. Толстяків. Рухомі декорації власних майстерень за доглядом мапініста І. М. Калачова. Режисер Є. Юнгвальд-Хількевич.

Музкомедия

Шехерезада

Балет в 2-х актах и 4-х картинах на симфоническую поэму, музыка Римского-Корсакова. Картина 1-я—Пролог, 2-ая—Сказка, 3-я—Сказка, 4-ая—Эпилог. Балет поставлен балетмейстером **Ив. Бойко**. Декорации и костюмы по эскизам худ.—цы **Р. Веронцово-Тилле**, работы худ. **Воронцова**.

Действующие лица:

Шехерезада (в сказке Зобеида)—**Марина Нижинская**. Вождь негров, черный принц—**Ив. Бойко**.

Шах—**Гончаров**. Евнух—**Ровный**. Черная рабыня—**Гольдман**. Негритенок—**Вагнер**.

Негры: Бабанин, Лихачев, Маренич, Пино, Тудоровский, Беляев, Ефимов, Штернштейн, Приходин.

Жены и невольницы: Бакитыко, Санина, Златопольская, Алина, Власова, Абашева, Имханицкая 1-я, Вадольская, Бауэр, Шатанова, Александрова, Ромашкевич, Васильева, Имханицкая 2-ая.

Рабыни: Кувшинникова, Фролова, Малкина, Жариева. **Телохранители:** Черненко, Яблочкин. Воины, негры, одалиски и др.

1-ый акт. В картине 1-ой Пролог: Нижинская, Гончаров, Ровный, Бакитыко, Златопольская, Власова, Бауэр, Алина, Санина, Имханицкая 1-я, Гольдман и Вагнер.

В картине 2-ой Сказка: Танец грусти—исп. Нижинская. **Танец со змеями**—исп. Бакитыко, Златопольская, Бауэр, Имханицкая 1-я, Власова, Санина, Алина, Абашева, Шатанова, Вадольская, Александрова, Васильева, Ромашкевич, Имханицкая 2-я.

Выход и танцы для шаха: (Сюита из балета «Саламбо» музыка Арендса). Вальс арабески—исп. Санина, Алина, Вадольская, Шатанова, Абашева, Имханицкая 2-я, Васильева, Александрова, Ромашкевич, Власова.

Танец 4-х жен—исп. Бакитыко, Бауэр, Имханицкая и Златопольская. **Арабески**—исп. Нижинская, Гончарова и др. **Танец с кинжалами**—Нижинская и Ровный. **Марш, выход негров и танцы в цепях**—Бойко, Бабанин, Пино, Лихачев и др.

2-ой акт. В картине 3-й: Выход и сцена заговора—Нижинская, Бакитыко, Власова, Златопольская, Бауэр и др. **Вых. Евнуха, сцена опьянения и танцы:** Нижинская, Ровный и др. **Вых. негров и танцы освобожденных**—Нижинская, Бойко и др. **Сцена убийства**—Бойко, Ровный и др. **Вакханалия, вых. шаха и битва, конец шаха**—все участвующие.

В карт. 4-ой Эпилог—Те же что в карт. 1-ой.

Либретто

Пролог—по программе к музыке. Шах Шахриар, убежденный в коварстве и неверности женщин, дал зарок казнить каждую из своих жен после первой ночи; но Шехерезада спасла свою жизнь тем, что сумела занять его сказками.

Сказка. Ночь в гареме...

Настроение грустное. Зобеида томится. Девушки, желая развлечь любимую жену шаха танцуют для нее. Приезд шаха, который был на войне вносит оживление и каждая из жен и невольниц стараются танцами, как можно лучше угодить шаху.

Звуки марша напоминают шаху, что он привез для Зобеиды рабов-негров и среди них принцы крови. Он приказывает привести их и после угрозы пленного принца заключает их в темницу

и уходит розгневанный. Черный принц поправился Зобеиде и у нее рождается план освободить пленных. Вошедший евнух чуть было не разрушил заговора на действие опьяняющего средства сильно, и он после долгой борьбы со снадобием засыпает.

Достав ключ от двери, за которой заперты негры, Зобеида освобождает пленных.

Внезапно проснувшегося евнуха убивает негр и теперь нет преград к безудержному веселью и любовным утехам.

В момент разгула, узнавший от воинов стороживших негров, шах врывается в гарем и приказывает изрубить всех участников пиршества. Но негры даром жизни не отдают!

Когда шах хочет убить нарушительницу священных законов страны Зобеиду—принц негр бросается и убивает шаха.

Через горы трупов торжествующий негр уносит на руках свою возлюбленную Зобеиду.

Эпилог. Сказка кончена.

Потрясенный жизнью рассказа Шехерезады, шах спрашивает:

«А со мной того же не будет? Уж очень хорошо ты рассказываешь!»—«Нет, мой любимый, ведь это только сказка!»..

Либретто составил **Ив. Бойко**.

Испанское каприччио

Балет в 1 акте. 1. Аррагонская хота—муз. Глинки. 2. Испанское каприччио—муз. Римского-Корсакова. Сцены и танцы сочинены и поставлены балетмейстером **Ив. Бойко**. Декорации и костюмы по эскизам худ. **Н. Соболя**, работы худ. **Воронцова**.

Действующие лица:

Кора—Марина Нижинская. Гарсиа, ее жених—**Ив. Бойко**. Пачеко, старый контрабандист, отец Кора—**Ровный**, **Монтес**; друг Гарсиа—**Бабанин**, **Фраскита**—друзья—**Васильева**. **Лоллита—Златопольская**. **Никола**, баратеро (забияка) влюбленный в Лоллу—**Гончаров**. **Зара**, испанская цыганка—**Бакитыко**. **Пьетро**, кабатчик—**Маренич**. Испанки, испанцы, шарраны (хулиганы) музыканты и др.

Власова, Имханицкая, 1-я, Бауэр, Алина, Александрова, Санина, Абашева, Вадольская, Шатанова, Ромашкевич, Имханицкая 2-я, Кувшинников, Фромова, Малкина, Жариева, Лихачев, Пино, Тудоровский, Беляев, Ефимов, Штернштейн, Приходин, Яблочкин, Черненко и др.

На музыку «Аррагонской хоты»—Глинка. **1-й танец:** Бабанин, Пино, Бакитыко, Бауэр, Власова, Имханицкая и Санина. **2-ой танец:** Златопольская и Бабанин. **Сцена ссоры и драки**—Гончаров, Бабанин, Ровный и др. **3-й танец**—все участвующие. **На музыку «Испанское каприччио»**—Римского-Корсакова. **Встреча и выход молодых**—Нижинская, Бойко, Ровный и др. **Сцена объяснения и танец**—Златопольская и Бойко. **Сцена гадания и ревности**—Нижинская, Бакитыко и др. **Вых. и комический танец**—Ровный, Васильева и др. **Ola танец на столе среди стаканов**—Нижинская. **Танец молодых**—Нижинская и Бойко. **Fandango asturiano** Все участвующие. **Soda—сцена убийства**—Нижинская, Златопольская, Бойко, Гончаров и др.

Симфоническим оркестром дирижирует Наум Гольдман. **Соло на скрипке**—исп. Рябов. **Монтировочный режисер**—Борисов. **Костюмы**—работы мастерской Гордон. **Машинист**—Назаров. **Свет**—Латман. **Бутафор**—Ушаков. **Парики**—Беловоденко. **Концертмейстер балета** **А. А. Бабанина**.

Либретто

В приморском местечке Испании,—сегодня праздник—помолвка Кору и Гарсиа. Ждут молодых и развлекаются танцами.

Николо, влюбленный в Лоллату ревнует ее к каждому и затевает драку с Монтесом—другом Гарсиа. Но Лоллите не льстит, что из за нее дерутся, она любит Гарсиа и сегодня рвутся все надежды на счастье с ним.

Старый контрабандист Пачеко вносит мир. Танцы прерывают, чтобы встретить молодых.

Поздравления, речи, вино...

Все уходит в кабачек и только Гарсиа остается выкурить папиросу. Между ним и Лоллой, которую раньше любил, происходит объяснение. Воспоминания прошлого на мгновение налетают на них но...

Нет! Гарсиа любит только Кору, и будет ей верен.

Кора, уведомленная Николо о происходящем выходит, но уже никого не застает.

Она хочет испытать свою судьбу и просит свою подругу Зару—цыганку—фаталистку погадать для нее. Коре смерть!

Мрачное настроение развевают вошедшие друзья.

Гарсиа просит Кору верить ему, забыть все неприятное и веселиться.

В разгаре танцев Лоллита, пользуясь навахой Николо, убивает Кору и убегает.

Но кинжал Гарсиа догоняет ее...

Над умирающей, но отомщенной Корой складывается потресенный Гарсиа и друзья. Праздник кончился.

Либретто составил **Ив. Бойко**.

Дитя степей

Музкомедия в 3-х действ., муз. М. Крауса. Текст Л. Пальмского. Обработка Д. Джусто.

Гервальд фон-Гогенштейн Любова; Франц, его племянник Шадрин; Роза-Мария, его жена Светланава; Алодар Веро Райский; Эйтель Ушаков; Стасси, его племянница Болдырева; Тони Гофер Робертов; Отто фон-Приневитц Маренич; Мукки фон-Кадельбург Санин; Шобри Ровный; Лайош, хозяин постоял двора Микос; Пирожка, его дочь Вадимова; Геза, слуга Алодара Брянский; Директор отеля Ростовцев.

Гости на балу, крестьяне, танцовщицы.

В 1-ом акте большой классический балет. Сюита муз. Дриго

1) Adagio, 2) Гавот „Piscicato“, 3) Аврора—вариации 4) Галоп—в исп. Марины Нижинской, Ив. Бойко и балета.

Постановка Д. Ф. Джусто. Декор. по эскизам худож. Б. М. Эрбштейна. Работа худ. Воронцова. Танцы поставлены Ив. Бойко. Дирижер Н. А. Спиридонов. Спек. ведет М. В. Владимиров.

Мадам помпадур

Муз. ком. в 3 д. Лео Фаль, пер. Ев. Геркена.

Помпадур Светланава; Белотта Болдырева, Черновская; Мадлена Клер, Вадимова; Рене Орлов, Райский; Король Ушаков, Шадрин; Калико Джусто, Бенский; Морена, министр полиции Ровный; Прюнье, хозяйн гостиницы Ростовцев; Пулярд, сыщик Шадрин, Санин; Колен Гончаров; Австр. посланник Микос; Лейтенант Брянский; Буше Маренич.

Постановка Д. Ф. Джусто. Дирижер Н. А. Спиридонов. Декорации художника Н. А. Эрбштейна. Танцы в постановке балетмейстера Ив. Бойко. Прима балерина Марина Нижинская.

Коломбина

Муз. комедия в 3 действ. Муз. Рябова.

Графиня Коллета Светланава; Пикадор Бенский; Октав Допорей Райский; Маркиз Филипп Шадрин; Кайтан скрипач Робертов; Марсель Фепоне Микос; Этелька Наровская; Моряки: Жорж Гончаров; Рауль Санин; Рири Либаков; Гризетки Ло-ло Алина; Жужу Бауэр; Эрнео Фатеев; Матрос Либаков.

Режисер А. Н. Борисов. Дирижер Н. А. Гольдман.

В 1-м д. «Карнавал», «Гавот» в постановке балетмейст. Ив. Бойко. Прима балерина Марина Нижинская.

Баядерка

Муз. Кальман. Комед. в 3 действ.

Принц Раджами Лагорский Вадим Орлов; Лорд Паркет, президент Лагоры А. Шадрин; Луи Филипп, фабр. шоколада В. Бенский; Мариетта, его жена Е. Наровская; Наполеон Сен-Клош Д. Джусто; Одетта «Даримонд», артистка театра «Шатлен» З. Светланава; Директор театра В. Микос; Пим Бринет, Шеф Клаки А. Ровный; Доктор Колен Л. Ростовцев; Адъютант принца А. Маренич; Дева Линь, церемонимейстр. А. Фатеев; Арман С. Гончаров; Джони Л. Брянский.

Дирижер Н. Спиридонов. Танцы в постановке балетмейстера Ив. Бойко.

«Танцы Индии»—исп. Бакитько, Бауэр, Имханицкая, Златопольская, Бабанин, Михелев, Пиноза и др.

Сильва

Муз. комедия в 3 действ. Кальмана.

Князь Воляшюк А. Ровный; Юлина, его жена А. Каренина; Эдвин, их сын В. Райский; Стаси, их племянница Н. Болдырева; Сильва Вареско З. Светланава; Бони-Каниславу З. Робертов; Ферри С. Ушаков; Ронс А. Брянский; Грове, дипломат В. Микос; Эжен С. Гончаров; Фефе А. Маренич; Кисс, нотариус М. Санин.

В 1-м акте «Венгерская пляска» в исполн. прима-балерины Марины Нижинской и балетм. Ив. Бойко.

Во 2-м акте «Пичикато» исп. Бауэр и Имханицкая.

Режисер А. Борисов. Дирижер Н. Спиридонов.

*** ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ***

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

В КОЖНОМУ ЧИСЛІ

ІЛЮСТРАЦІЇ, СТАТТІ, РЕЦЕНЗІЇ

НА ВСІ ВИСТАВИ.

ПРОГРАМ

ВСІХ ТЕАТРІВ НА ТИЖДЕНЬ

ЦІНА ОКРЕМОГО № 20 КОП.